

Čierne strašidlo

Voľakedy, keď bolo v poli veľa roboty, sa kone pásavali v noci. Jano Bočiakov tiež pásol kone na lúke neďaleko dediny. Ležal si v tráve, podriemkaval, kone sa spokojne pásli. Len keď tu okolo polnoci začnú fŕkať a utekať. Jano sa nadvihne, rozhliada sa a vidí veľkého čierneho koňa, ako sa ženie vedľa jeho koni. Sedel na ňom akýsi chlap, ale Jano mu nevidel do tváre.

Janove kone sa splašili a hybaj za tým čiernym koniskom. Naspäť pribehli až na svitaní, celé spenené a slabiny sa im triasli. Tak to bolo po tri noci a na štvrtú sa Jano rozhodol, že toho čierneho koňa vystriehne.

Raz na svitaní vystriehol, že chodí do konského cintorína a tam zmizne, ako keby sa do zeme prepadol. Zašiel tam povidne a našiel na tom mieste stratenú podkovu.

O pár dní sa dopyčul, že čajkovského kováča zobudil o polnoci akýsi jazdec a chcel, aby mu podkul koňa. Kôň bol vraj čierny ako uhol' a na kopytách mal turecké podkovy.

Kováč sa vyhováral, že on také podkovy nemá, ale ak chvíľu počká, rozdúcha oheň a podkovu spraví. Od starej matere sa dopyčul, že zabosorovaný kôň sa musí podkuť posväteným železom. Takéto železo zbaví koňa pekelných síly a navždy mu zahacuje cestu na tento svet.

Majster zašiel na kostolnú vežu, vytiahol z krovu kramľu, urobil z nej podkovu a koňa podkul. Keď zabil posledný kliniec do kopyta, jazdec položil na nákovu dukát a zmizol aj s koňom v tme.

Keď kôň zmizol, kováč sa obzrel a videl, že namiesto dukáta sedí na nákove — žaba. Zahnal sa na ňu kliešťami, ale vtom žaba skočila do ohňa a zostala po nej biela para a sírový pach.

Kováč mal šťastie, že si peniaz nevzal, lebo by bol svoje dobré dielo pokazil.